

Eliáš – číslo dvanáct

Každé údolí bude vyvýšeno

Jeff Pippenger

2023-10-17

Stále se zabýváme Eliášem jako prorockým symbolem. Eliáš oznámil Achabovi, že po tři roky nebude déšť, leda na jeho slovo.

I řekl Eliáš Tišbejský, jeden z obyvatel Gileádu, Achabovi: „Jakože živ jest Hospodin, Bůh Izraele, před jehož tváří stojím, nebude v těchto letech ani rosy ani deště, leda podle mého slova.“ 1 Královská 17,1.

Kristus nás v Lukášově evangeliu informuje, že ty tři roky byly ve skutečnosti tři a půl roku.

A řekl: Amen, pravím vám, žádný prorok není vítán ve své vlasti. Ale vpravdě vám pravím: Mnoho vdov bylo v Izraeli za dnů Eliášových, když bylo nebe zavřeno po tři léta a šest měsíců, když nastal veliký hlad po celé zemi; avšak k žádné z nich nebyl Eliáš poslán, nýbrž jen do Sarepty sidonské k jedné ženě, která byla vdova. Lukáš 4,24–26.

Tři a půl roku se odehrály v době Achaba a Jezábel, a tím jsou ztotožněny tři a půl prorockého roku od roku 538 do roku 1798, kdy papežství, představené jako Jezábel v církvi v Thyatiře, vládlo během temného středověku.

Ale mám proti tobě několik věcí: trpíš tu ženu Jezábel, která si říká prorokyně, aby učila a sváděla mé služebníky k smilstvu a k pojídání věcí obětovaných modlám. A dal jsem jí čas, aby činila pokání ze svého smilstva, ale neučinila pokání. Hle, uvrhnu ji na lože a ty, kteří s ní cizoloží, do velikého soužení, jestliže nebudou činit pokání ze svých skutků. A její děti zahubím smrtí; i poznají všechny církve, že já jsem ten, který zkoumá ledví i srdce; a každému z vás dám podle vašich skutků. Zjevení 2,20–23.

Jezábelin „čas k pokání“ činil tři a půl roku za dnů Eliáše a tři a půl prorockého roku od roku 538 do roku 1798 v temných dobách papežského pronásledování. Trestem Jezábel a evropských králů, kteří s ní smilnili, bylo uvržení na lože soužení a smrt jejich dětí. V temných dobách byly i věrné duše, které byly rovněž uvrženy na lože soužení, avšak měly žít. Když byli uvrženi na lože soužení, výsledek života pro věrné nebo smrti pro nevěrné byl založen na jejich „skutcích“. Lože soužení věrných přineslo trpělivost a život. Jejich lože soužení mělo pominout ke konci tři a půl roku, těsně předtím, než Eliáš opustil Sareptu, aby přikázal Achabovi svolat celý Izrael na horu Karmel.

„Pronásledování církve nepokračovalo po celé období 1260 let. Bůh ve svém milosrdenství vůči svému lidu zkrátil dobu jejich ohnivě zkoušky. Když Spasitel předpovídal „velké soužení“, které mělo postihnout církev, řekl: „A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebylo by zachráněno žádné tělo; ale kvůli vyvoleným budou ty dny zkráceny.“ Matouš 24,22. Vlivem reformace bylo pronásledování ukončeno před rokem 1798.“ Velký spor věků, 266, 267.

Soud „lože soužení“ nad papežstvím měl „usmrtil její děti smrtí“, avšak soud „lože soužení“ obsahoval zaslíbení života pro ty, jejichž skutky prokazovaly jejich věrnost, jak je znázorněno na smrti syna vdovy ze Sarepty.

I stalo se po těchto věcech, že syn ženy, paní domu, onemocněl; a jeho nemoc byla tak těžká, že v něm nezůstal dech. I řekla Eliášovi: Co mám já s tebou, muži Boží? Přišel jsi ke mně, abys připomněl můj hřích a usmrtil mého syna? A on jí řekl: Dej mi svého syna. I vzal jej z její náruče a vynesl jej do horního pokoje, kde přebýval, a položil jej na své lůžko. A volal k Hospodinu a řekl: Hospodine, můj Bože, cožpak jsi také uvedl zlo na vdovu, u níž pobývám, tím, že jsi usmrtil jejího syna? Potom se třikrát rozprostřel nad dítětem a volal k Hospodinu a řekl: Hospodine, můj Bože, prosím tě, ať se duše tohoto dítěte do něho navrátí. A Hospodin vyslyšel Eliášův hlas; i navrátila se duše dítěte do něho a ožilo. Potom Eliáš vzal dítě, snesl je z horního pokoje do domu a odevzdal je jeho matce; a Eliáš řekl: Pohleď, tvůj syn žije. I řekla žena Eliášovi: Nyní podle toho poznávám, že jsi muž Boží a že slovo Hospodinovo ve tvých ústech je pravda. 1 Královská 17,17–24.

Vdova poznala, že Eliáš je „muž Boží“, neboť „slovo Hospodinovo“, které navrátilo jejímu dítěti život, bylo slovem „pravdy“. Třístupňový proces, při němž se Eliáš vztáhl na vdovinu syna, vdova pochopila jako „slovo“ v Eliášových ústech coby „pravdu“. Hebrejské slovo „emeth“ je v tomto úryvku přeloženo jako „pravda“ a představuje tvořivou moc Alfy a Omegy. Je to hebrejské slovo utvořené z prvního, třináctého a posledního písmene hebrejské abecedy a představuje Moc, která může přivést mrtvé zpět k životu.

Věrní, stejně jako nevěrní v „prostoru“ času milosti zkušební doby, znázorněném třemi a půl lety, obdrželi soud „lože soužení“. Smrt byla údělem dětí té třídy, která následovala nevěstku, jež smilnila a vyučovala naukám pohanství. Život byl dán druhé třídě, která se řídila Eliášovými pokyny a uvěřila Slovu „pravdy“.

Vdova uposlechla Eliášův příkaz, aby mu přinesla trochu vody a dala mu nějaký chléb, a její poslušnost prorokovu slovu představuje věrné v temných dobách Thyatiry. (Stojí za povšimnutí, že když Eliáš přikazuje vdově, aby nejprve nasýtila jeho a poté svého syna i sebe samu, je tím znázorněno, že Eliáš je prvním, kdo přijímá pokrm k jídlu. Jako první přijímá poselství, a teprve potom církev.) Je nám sděleno, že skutky věrných byly na konci větší než na počátku.

A andělu církve v Thyatirách napiš: Toto praví Syn Boží, který má oči jako plamen ohně a jehož nohy jsou jako bronz rozžhavený v peci: Znam tvé skutky, i tvou lásku, službu, víru a tvou trpělivost, i tvé skutky; a těch posledních je více než prvních. Zjevení 2,18.19.

Věrní projevovali dobré „skutky“ během „času“, který byl papežství dán k pokání, avšak jejich skutků na konci bylo „více než těch prvních“. Když se onen „čas“ chýlil ke konci, Kristus poslal jitřní hvězdu reformace, která započala dílo, jež již dále netrpělo papežství, které učilo církev „smilnit a jíst věci obětované modlám“.

A tomu, kdo vítězí a až do konce zachovává mé skutky, dám moc nad národy. A bude jim vládnout železnou berlou; budou roztrženy jako nádoby hrncířovy, právě jako jsem i já přijal od svého Otce. A dám mu jitřní hvězdu. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení

2,26–29.

Kristus měl „několik věcí proti“ věrným na počátku „času“ daného papežství k pokání, neboť dopustili, aby Jezábel, „která o sobě říká, že je prorokyně, učila a sváděla mé služebníky, aby smilnili a jedli věci obětované modlám.“ Avšak na konci onoho „času“ věrní přestanou trpět, aby papežství nadále pokračovalo ve svých svodech.

„Ve čtrnáctém století v Anglii povstala ‚jitřní hvězda reformace‘. Jan Viklef byl hlasatelem reformy, nejen pro Anglii, nýbrž pro celé křesťanstvo. Velký protest proti Římu, který mu bylo dovoleno vyslovit, neměl být nikdy umlčen. Tento protest zahájil zápas, který měl vyústit v osvobození jednotlivců, církví a národů.“ The Great Controversy, 80.

Pokrm, který jedí Boží služebníci, jsou nauky neboli poselství, jež přijímají. Smilstvo je tím, že církev používá státní moc k prosazení svých modlářských nauk. V „čase“, který byl Jezábel dán k pokání, uprchla církev na poušť, aby tam našla ochranu.

A ta žena utekla na poušť, kde má místo připravené od Boha, aby ji tam živili po tisíc dvě stě šedesát dnů.... A té ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby odletěla na poušť, na své místo, kde je živena po čas a časy a půl času, před tváří hada. A had vychrlil ze svých úst za ženou vodu jako řeku, aby ji nechal strhnout proudem. Ale země pomohla ženě, a země otevřela svá ústa a pohltila řeku, kterou drak vychrlil ze svých úst. Zjevení 12,6.14–16.

V době pronásledování za Jezábel a Achaba představoval Obadjáš ochranu, kterou poskytovala poušť v době papežské nadvlády.

Achab zavolal Obadjáše, správce svého domu. (Obadjáš se velmi bál Hospodina; neboť když Jezábel vyhladila Hospodinovy proroky, Obadjáš vzal sto proroků, ukryl je po padesáti v jeskyni a opatroval je chlebem a vodou.) 1 Královská 18,3.4.

Obadjášovo dílo, když po padesáti ukrýval proroky v jeskyních, je symbolem místa na poušti, které Bůh připravil, aby živil věrné, kteří odmítli jíst nauky papežství a kteří také odmítli přijmout nesvatý vztah znázorněný jejím smilstvem s králi Evropy. Časové období, po které byl Eliáš poslán k vdově ze Sarepty pro pokrm a ochranu před Jezábel a Achabem, bylo časovým obdobím, po které církev uprchla na poušť, a místo, které jim Bůh připravil, bylo znázorněno dílem Obadjášovým.

Místo Eliášova úkrytu v Sareptě, hebrejsky nazývané „Sarepta“, znamená očistění. Když skončil čas, který byl Jezábel dán k pokání, šel Eliáš k Obadjášovi a vyzval Achaba, aby svolal celý Izrael na Karmel.

Když byl Obadjáš na cestě, hle, potkal ho Eliáš; a on ho poznal, padl na tvář a řekl: „Jsi to ty, můj pane Elijáši?“ A on mu odpověděl: „Jsem. Jdi, pověz svému pánu: Hle, Eliáš je zde.“ 1 Královská 18,17.18.

Eliášův čas strávený u vdovy ze Sarepty symbolizuje temný středověk. Ve vyprávění o Eliášovi a vdově sbírala dvě polena, neboť se chystala zemřít. Vdova v proroctví představuje církev a ona představovala církev na poušti, která byla blízka smrti.

Andělu sboru v Sardech napiš: Toto praví ten, který má sedmero Duchů Božích a sedm hvězd: Znam tvé skutky; máš jméno, že žiješ, a jsi mrtvý. Bdi a posilni to, co zbývá a co je blízké smrti; neboť jsem neshledal tvé skutky dokonalými před Bohem. Zjevení 3,1.2.

Sbírala „dvě polena“ a připravovala se na svou smrt, když ji Eliáš přerušil.

I stalo se k němu slovo Hospodinovo, řkoucí: Vstaň, jdi do Sarepty, která náleží Sidónu, a pobývej tam; hle, přikázal jsem tam jedné vdově, aby tě živila. I vstal a šel do Sarepty. A když přišel k bráně města, hle, byla tam ona vdova, sbírající dříví; i zavolal na ni a řekl: Přines mi, prosím, trochu vody v nádobě, abych se napil. A když šla, aby ji přinesla, zavolal na ni a řekl: Přines mi, prosím, také kousek chleba ve své ruce. Ona pak řekla: Jakože živ je Hospodin, tvůj Bůh, nemám žádný chléb, nýbrž jen hrst mouky v nádobě a trochu oleje ve džbánu; a hle, sbírám dvě polínka, abych vešla a připravila to sobě a svému synu, abychom to snědli a zemřeli. 1 Královská 17:8–12.

Vdova ze Sarepty sbírala „dvě dříví“. Tato vdova představuje věrné v době Jezábel. Její syn představuje ty, kteří během dějin Thyatiry zemřeli se zaslíbením, že budou vzkříšeni při prvním vzkříšení.

A viděl jsem trůny, a usedli na ně, a byl jim svěřen soud; a viděl jsem duše těch, kteří byli st'ati pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, a kteří se neklaněli šelmě ani jejímu obrazu a nepřijali její znamení na svá čela ani na své ruce; i ožili a kralovali s Kristem tisíc let. Ostatní mrtví však neožili, dokud se nenaplnilo těch tisíc let. To je první vzkříšení. Blaze a svatý tomu, kdo má podíl na prvním vzkříšení: nad takovými druhá smrt nemá moci, nýbrž budou kněžími Boha a Krista a budou s ním kralovat tisíc let. Zjevení 20,4–6.

Vdova také představuje těch několik v Sardách, kteří byli hodni a byla jim dána bílá roucha.

Avšak i v Sardech máš několik jmen, která neposkvrnila svá roucha; a budou se mnou chodit v bílém, neboť jsou toho hodni. Kdo zvítězí, ten bude oděn v bílý šat; a jeho jméno nevymažu z knihy života, nýbrž vyznám jeho jméno před svým Otcem a před jeho anděly. Zjevení 3,4.5.

Těm ve čtvrté církvi v Thyatiře, kteří věrně zemřeli a jsou představeni synem vdovy, byla v páté pečeti dána bílá roucha.

A když otevřel pátou pečeť, uviděl jsem pod oltářem duše těch, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které zachovávali. A volali mocným hlasem: „Jak dlouho ještě, Pane svatý a pravý, nebudeš soudit a mstít naši krev na těch, kdo přebývají na zemi?“ A každému z nich bylo dáno bílé roucho; a bylo jim řečeno, aby ještě krátký čas odpočinuli, dokud nebude dovršen počet jejich spoluslužebníků a jejich bratří, kteří mají být zabiti tak jako oni. Zjevení 6:9–11.

Mučedníkům temného středověku byla dána bílá roucha a bylo jim řečeno, aby odpočívali ve svých hrobech, dokud nemá být usmrcena ještě další skupina papežských mučedníků, tak jako byli usmrceni oni. Byli zavražděni papežstvím v průběhu tří a půl roku a bylo jim zaslíbeno, že papežství bude nakonec souzeno, avšak teprve tehdy, až bude zavražděna druhá skupina papežských mučedníků během brzy přicházející krize nedělního zákona. Sestra Whiteová spojuje

žádost mučedníků o soud nad papežstvím se dvěma pasážemi v knize Zjevení.

„Když byla otevřena pátá pečeť, Jan Zjevitel ve vidění spatřil pod oltářem zástup těch, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Poté následovaly výjevy popsané v osmnácté kapitole Zjevení, kdy jsou ti, kdo jsou věrní a pravdiví, povoláni ven z Babylóna. [Zjevení 18,1–5, citováno.]“ Manuscript Releases, svazek 20, 14.

Zjevení osmnáct, verše jedna až pět, představuje dva hlasy z verše prvního a verše čtvrtého. Druhý hlas je výzvou k vyjití z Babylóna a označuje počátek pronásledování vynucovaného nedělním zákonem, kdy mocné hnutí třetího anděla povolává ostatní Boží stádce z Babylóna. Také umísťuje oddíl z páté pečeti na začátek pečeti sedmé.

„[Citace ze Zjevení 6,9–11]. Zde byly Janovi předloženy výjevy, které nebyly skutečností, nýbrž tím, co nastane v budoucím časovém období.“

„Citace ze Zjevení 8,1–4.“ Manuscript Releases, svazek 20, s. 197.

V osmém kapitole Zjevení, ve verších jedna až čtyři, je otevřena sedmá pečeť.

A když otevřel sedmou pečeť, nastalo v nebi mlčení asi na půl hodiny. I viděl jsem sedm andělů, kteří stáli před Bohem, a bylo jim dáno sedm polnic. A jiný anděl přišel a postavil se k oltáři se zlatou kadidelnicí; a bylo mu dáno mnoho kadidla, aby je obětoval spolu s modlitbami všech svatých na zlatém oltáři, který byl před trůnem. A dým kadidla, jenž vystupoval s modlitbami svatých, vystoupil z ruky anděla před Boha. Zjevení 8,1–4.

Modlitby mučedníků temného středověku, kteří v páté pečeti žádají, aby Bůh přivedl soud na nevěstku, jež smilní s králi země, vystupují „před Boha“, když je otevřena sedmá pečeť. Inspirace uvádí otevření sedmé pečeti do souladu s druhým hlasem ve Zjevení osmnáct, neboť právě při druhém hlasu Bůh rozpomíná se na její nepravosti a tehdy jí zdvojnásobuje soud. Jednou za mučedníky temného středověku a jednou za krvavou lázeň krize nedělního zákona.

A slyšel jsem jiný hlas z nebe, který pravil: Vyjděte z ní, lide můj, abyste neměli účast na jejích hříších a abyste nepřijali z jejích ran. Neboť její hříchy dosáhly až k nebi a Bůh rozpomněl se na její nepravosti. Odplat'te jí tak, jak ona odplatila vám, a dvojnásobně jí odplat'te podle jejích skutků; v kalichu, který naplnila, naplňte jí dvojnásob. Zjevení 18,4–6.

Těch několik málo v Sardách, kteří neposkvřnili svá roucha, představuje ty, kteří vyšli z dějin Thyatiry, jež skončily roku 1798. Jsou znázorněni vdovou ze Sarepty, vdovou, která šla na svatbu v roce 1844.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětějšího místa k očištění svatyně, představený v Daniel 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Daniel 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velké drama věků, 426.

Vdova připravovala svou poslední večeři před svou smrtí, když jí Eliáš přikázal, aby mu posloužila. Znázorňuje věrnou menšinu v Thyatire, přecházející ve věrnou menšinu v Sardech,

která sbírala „dva klacky“ na „ohně“.

„Dvě hole“ představují oba domy starověkého Izraele, které byly pošlapány pohanstvím a poté papežstvím, avšak v dějinách let 1798 až 1844 měly být shromážděny a spojeny v „jednu hůl“.

I stalo se ke mně opět slovo Hospodinovo, řkoucí: Ty pak, synu člověčí, vezmi si jednu hůl a napiš na ni: Judovi a synům Izraelovým, jeho společníkům. Potom vezmi druhou hůl a napiš na ni: Josefovi, hůl Efraimovu, a všemu domu Izraelovu, jeho společníkům. A spoj je jednu s druhou v jednu hůl, a stanou se jednou v tvé ruce. A když k tobě promluví synové tvého lidu a řeknou: Co tím chceš naznačit? řekni jim: Takto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu hůl Josefovou, která je v ruce Efraimově, a kmeny Izraelovy, jeho druhy, a přiložím je k němu, k holi Judově, a učiním z nich jednu hůl, a budou jednou v mé ruce. A hole, na které píšeš, budou v tvé ruce před jejich očima. A řekni jim: Takto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu syny Izraelovy zprostřed národů, kam odešli, a shromáždím je odevšad a uvedu je do jejich země. A učiním z nich v té zemi na horách Izraelových jediný národ, a jediný král bude králem nad nimi nade všemi; a nebudou již více dvěma národy ani nebudou již více rozdělení ve dvě království. Ani se již nebudou poskvřňovat svými modlami ani svými ohavnostmi ani žádnými svými přestoupeními; ale vysvobodím je ze všech jejich sídel, v nichž zhřešili, a očistím je; i budou mým lidem a já budu jejich Bohem. A služebník můj David bude nad nimi králem a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů, zachovávat má ustanovení a plnit je. A budou bydlet v zemi, kterou jsem dal Jákobovi, svému služebníkovi, v níž bydleli vaši otcové; budou v ní bydlet oni i jejich synové i synové jejich synů navěky; a služebník můj David bude jejich knížetem navěky. Nadto s nimi uzavřu smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná; upevním je, rozmnožím je a postavím svou svatyni uprostřed nich navěky. Také můj příbytek bude s nimi; ano, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. A národy poznají, že já Hospodin posvěcuji Izraele, až má svatyně bude uprostřed nich navěky. Ezechiel 37,15–28.

Když Eliáš opouští Sareptu, aby povolal Achaba a celý Izrael na horu Karmel, ovdovělá církev, která uprchla na poušť, sbírala dvě polena k ohni, jenž očisťuje vdovu před svatbou dne 22. října 1844. Sbíráni dvou polen je shromážděním milleritského hnutí, které se uskutečňuje v posledním pětadesátiletém období označeném v Izajáši 7. Severní království trpělo Mojžíšovým prokletím od roku 723 př. Kr. do roku 1798 a jižní království trpělo tímž prokletím od roku 677 př. Kr. až do roku 1844. Roku 1844 byli duchovní potomci těchto dvou doslovných národů shromážděni v jedno poleno neboli v jeden národ.

Když už nic jiného, Ezechiel vymezuje ty dvě hole jako dva národy, které se stanou jedním národem.

Neboť hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a do pětadesáti let bude Efraim rozdrcen, takže již nebude lidem. A hlavou Efraima je Samaří a hlavou Samaří je syn Remaljšův. Nebudete-li věřit, jistě neobstojíte. Izajáš 7,8.9.

Nebudeme-li věřit proroctví o šedesáti pěti letech, neobstojíme.

V příštím článku budeme pokračovat v předkládání symboliky Eliáše.